

עבירה קלה

א"א: יצחק מטע

ית'המשפט המחוזי נשיא בית'המשפט הצ'ון בנאשכ מעבר למשקפיו. המשפט הוא: התבי' עה הכללית גנד איציג סימפרופולסקי. יקראה והאשמה.

הג'ק נאשכ בזה כי, בניגוד לסעיף 214, סעיף קטן ח', מפקדות החוק הפלילי, 1936, הרגת, בלי כוונה תחילה, ביום 24 באוגוסט, שנת 1952, את האזשים והנשים הרשומים להלך היינו: את ג'רשני דתא יאת דלכ'ן ואת אספתא — סליחה — את רבי סרן יואחיש שוט ואת רבי'סרן איזי עסוקמאוד ואת סרן חביב היתי ואת סגן אלה לבבית ואת סגנה זהבה חומד ואת רבי'טוראית שושנה בובה ואת טר' רא' ואשוו גרש'ן אדלר. המודה אתה?

הנאשם, איש ממשוקף ולבלרי, רוה ועגום'עינים, לא ג'ר'ך בכני' הוא גם לא הג'ו עפעף. "אני מודה", אמר בשקי', נאומר: "השעה אחת עשרה לפני הצה' ריט".

"וגם אתנו מודים — לנאשם", נשמעו קריאות מן אולם. "שקט!" גער נשיא בית'המשפט. "היודע אתה מ' הם הקוראים מהאולם?" שאל את הנאשם. "בודאי חברי מהגדוד", אמר הנאשם, כאילו ציפה לתודתם.

מאחר שהנאשם מודה בהאשמה, "אך פרקליט הנהגו, מזהרת התביעה על כל עדיה, מלבד הנא' שם עצמו".

בשקט רב, כמעט בלי כל זיסטה (מלבד גרוש' נבזג), סיפר הנאשם לבית'המשפט מה הג'ינוע לאותו קטל סיטווי, באותו יום פאטאלי, ה'24 באוגוסט, 1952.

שבועים לפני כן (סיפר הנאשם) נשאתי אשה. הנה היא פה באולם. בבקשה, כבוד בית'המש' פט, אינני משקר. זאת היא, זאת היא אשתי.

כבוד נשיא בית'המשפט מתבקש לא לקר'ך לה בעינו. גם כן גנדרינית היא. ובכן, הטכס היה ככל הטכסים. ואין צורך לפרט. ורק משה שתה קצת יותר מהראוי. כן. אבל כבר סלחתי לו. חזרנו מהרבנות אל חורי, ומה אני מוצא? אני מוצא הודעה כי עלי ללכת אל מש' רד הדואר ברחוב ביאליק ולקבל צרור'דואר רשום. חשבתי: מתנת נישואים. לולא חשבתי כך, לא הייתי הולך, כבוד השופטים. בשום אופן לא. אני יודע מה הם מכתבים רשומים והודעות מעורכי'דין ומבאג'ק ומשרד מס'הכנסה. על כאלה אני מוחרת. על כן פנים ביום חתונתי. אבל חשבתי: מתנת נישואים. אולי אחד החברים נעשה פתאום נדיב. הלכתי לשם. ומה נתנו לי בבית'הדואר במקום מתנת נישואים? את זה נתנו לי, כבוד בית'המשפט. את זה! (הנאשם הצביע על מוצג אלה). הזמנה להתייצב לעתודות, בעוד שלושה שבועות, לעשרים ואחד יום. אמרתי לפקיד' הדואר: "זה לא ייתכן". אמר לי הפקיד: "מדוע?" אמרתי לו: "היום נשאתי אשה". אמר לי הפקיד.

"נבזות", במחילה כבוד השופטים, כך אמר לי הפקיד. וכך אמרה גם אשתי. כלומר: כשנודע לה מה היה אותו צרור'דואר רשום ולמה רצתי ביום חתונ' נתי, בעצם חום היום. ועוד אמרה — כי לאמור היא יודעת. היא אמרה כי אם אצא לעתודות שלישה שבועות לאחר נישואינו, אצטרך בשובי לשאת אותה מהיש. עם כל החיזור. כי אם אצא לעתודות בעוד שלושה שבועות, לא אהיה שונה בעיניה מכל האחד רים, כאילו לא היה חתונה. וגם, אמרה אשתי, אם ישפשופו אותי בעתודות, יש חשש גדול כי לא ייטאר ממני אלא דחליל ולא אמצא חן בעיניה, כי אין היא מחבבת גברים משופשפים, ולא תרצה בי.

איתי שהיא מוברת ברצינות. מיד רצתי, בעצם יום חתונתי, למשרד הגדוד. זה לא רחוק. אלא שאין לשם אוטובוס, וצריך ללכת שעה ברגל, כשחם. הפקיד הגדודי אמר לי כי בענייני דחיות מטפל רק משרד מפקדת הגדודים. הלכתי אל משרד מפקדת הגדודים. הפקידה ששם אמרה לי כי בענייני דחיות מטפל רק משרד הגדוד. ובכלל, איך מעז לפנות מעבר למפקדי. הפקיד במשרד הגדוד אמר לי כי מוטב שאפנה אל מפקד הגדוד. שאלתי איה מפקד'הגדוד, והפקיד השיב לי: "בקורס, ויחזור בעוד חודש. כבר כמה שנים הוא בקורס, ותמיד אומ' רים שישוב בעוד חודש". הוא עלם נחמד הפקיד הגדודי.

ובכן הלכתי אל מפקד המחלקה שלי. הלכתי אליו כמה פעמים, עד שמצאתיו. הוא איש נחמד, המס' מם שלי. תמיד מוכן לעזור. הוא אמר לי לפנות אל מפקד הפלוגה, אבל את כתובתו של המס'פא שכח. הלכתי למשרד הגדוד, והפקיד ששם נתן לי את ה' כתובת. והלכתי אל המס'פא שלי. הלכתי אליו כמה פעמים, עד שמצאתיו, והוא יעץ לי לכתוב מכתב. הוא איש נחמד, המס'פא שלי. הלכתי הביתה, וכי תבתי מכתב בכתב נקי, והבאתי לו, אמר לי המס'פא: "אני עצמי אסור לך". הוא באמת איש טוב. הלכתי הביתה, וחכיתי.

"אבל עשית משהו" אמר הקטיגור. "כן" אמר הנאשם, "הרגתי את כולם אשתאלי"

כעס. אינני רגון.

רצתה אשתי לנסוע לירחה'הדבש. רק לכמה ימים, כי אין לנו כסף הרבה. אבל לבדה לא רצתה לנסוע, כי אין זה מקובל שתצא אשה לירחה'הדבש בלי איוה בעל, ואני לא יכולתי לנסוע אתה. כי חכיתי למכתב, חכיתי, ועוד חכיתי.

עד שאמרה אשתי: "הגיעה עת שנסדר לנו דירה. ברוקיה שלך לא אוכל לגור". הנה היא באולם, כבוד השופטים. אינני משקר. ואני אמרתי: "ואם אצטרך ללכת לעתודות? אולי אשוב ולא אצטרך ל' דירה בכלל?" אמרה אשתי: "ובכן, מדוע יושב אתה החתיך — במחילת כבוד כל חברי בית'הדין — מדוע אין אתה הולך לברר מה קרה שם לבקשתך?"

לכתי למשרד הגדוד. אמר לי גרש'ן, זה הפקיד הגדודי, העלם הנחמד, שהמס'פא שלי, זה האיש הנחמד, עשה כאשר הבטיח לי, אבל עוד אין תשובה.

הלכתי הביתה. חכיתי עוד כמה ימים. אמרה לי אשתי: "ומתי כבר נתחיל לסדר את הדירה?" הלכתי עוד פעם אל משרד הגדוד. אמר לי גר' שון, זה הפקיד הגדודי, העלם הנחמד, שהמכ'ב נמסר, אבל תשובה אין, ושבתו היתה בציכיה. הלכתי למפקדת הגדודים. אמרה לי אלה, שהיא הפ' קידה שם, ועלמה נחמדה, כי זה אי'אפשר. כי שם, אצלם, בכלל לא גשאר כלום, ושהמתח'ר לא שלח מספר מספיק של גליונות העתון. הלכתי אל גרש'ן. אמר לי גרש'ן: "מה היא מקשקשת? או שזה אצלה או שזה אצל איזי. אמור לה שתחפשי". הלכתי אל אלה. אמרה לי: "הבאת את גרש'ן". אמרתי את גרש'ן. והם שאלו זה את זה וזו את זה: "מה העניין פה?" ואז אמרה אלה שמפקד הגדודים איננו. הלך לשיבה. בינתיים כבר היה מאוחר. הלכתי לעבודה, וקי'

בלתי חרבוני. למחרת השכמתי למשרד הגדודים, והם ביקשוני לחכות. במשך שעותיים היו עסוקים מאיד, כי המיספרים לא התאימו, וגם רצו לספר בדיחות. דוקא בדיחות נחמדות, אם כי קצת מפולפלות, כבוד השופטים. למשל — כן, כבוד השופט: אין צורך. ואז אמרו לי לבוא אחרי הצהריים. באתי אחרי הצהריים, והנה אין אלה ואין מפקד הגדודים. חכיתי וחכיתי, עד שבא רבי'סרן ספחת. נכנסתי אליו, והוא שלחני אל הסמלת זהבה. הסמלת זהבה שלחתי אל רבי'סרן ראתי שושנה. הרבי'טוראית שושנה שלחתי אל רבי' סרן יואחיש. הרבי'סרן יואחיש שלחני לעזאזל. עזאזל שלחני אל סגן לבבית. הסגן לבבית שלחתי אל רבי' סרן איזי. הרבי'סרן איזי היה צריך ללכת למשפט, ולכן שלחני אל רבי'סרן ספחת. הרבי'סרן ספחת של' חני אל הסרן חביב. הסרן חביב אמר לי שאבוא מחר. למחרת אמרה לי אלה — היא עלמה נחמדה — כי קרוב לודאי שאבדה בקשתי, ולכן מוטב שאכתוב חדשה. אבל בין כה ובין כה כבר אין זמן לטפל בה. כי בעוד כמה ימים עלי לצאת, ויקשה לעשות סידורים ברגע האחרון.

"ואז כעסתי?" שאל הסיגור את הנאשם. "לא. לא כעסתי. וכי על מי היה עלי לכעוס? כולם היו אנשים נחמדים", אמר הנאשם.

"אבל עשית משהו", אמר הקטיגור. "כן", אמר הנאשם. "הרגתי את כולם. אבל בלי כעס. אינני רגון".

שיא בית'המשפט המחוזי הצ'ון בנאשם מעבר למשקפיו. הנאשם עמד על רגליו לקריאת פסק'הדין, והוא שלח, ומבטו שלח, ושפתיו אינן זעות בתפילה חרישית, ואין ברכיו פקות מאי מת הדין. אין ספק: הוא השלים עם גורלי. יבוא אשר יבוא.

"הפעם", אמר נשיא בית'המשפט, "לא החמרנו בעונשך. הפעם נסתפק באזהרה חמורה. אבל להבא, ראה: הזהרתך! צפוי לך עונש חמור יותר, אולי אפילו קנס כספי, מלבד ערבות עצמית להתנהגות טובה. אין בית'המשפט יכול להרשות מעשים כמע' שייך, כי גרמת טרחה לעובדי הנקיון של העירייה. ועליך, כאזרח נאמן, להוקיר את עבודתם של פועלי נקיון, ולא להעמיס על עצלנים מסכנים אלה טרדה מיותרת בימי החום".

נשיא בית'המשפט המחוזי הצ'ון בתובע מעבר למשקפיו. "ואני רוצה להעיר לתביעה הכללית", אמר הנשיא. "כי לעבירות קלות כאלה קבע המחוקק אינסטאנציות אחרות במערכת בתי'המשפט בישראל. בית'המשפט זה עמוס עבודה גם בלאו הכי. היום קא הספקתי לשחות את התה'עם'עוגות שלי ולשוחח עם בתי בטלפון. אם הפרקליט המחוזי רוצה לעשות רושם, ושיכתבו עליו בעיתונים, עליו למצוא עבירות חמורות יותר. לעניינים של שטות יש בתי'משפט' השלום".

